

Наукове періодичне видання

**АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ
ПУБЛІЧНОГО
ТА ПРИВАТНОГО ПРАВА**

Науковий журнал

3 (11) 2015

ISSN 2306-9104

Наукове періодичне видання
***Актуальні питання публічного
та приватного права***

Науковий журнал

3 (11) 2015

Виходить шість разів на рік.

Редактор, коректор – Василенко Т.О.

Верстка-дизайн – Стельмашук Г.В.

Відповідальність за підбір, точність наведених на сторінках журналу фактів, цитат, статистичних даних, дат, прізвищ, географічних назв та інших відомостей, а також за розголошення даних, які не підлягають відкритій публікації, несуть автори опублікованих матеріалів. Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій. Матеріали публікуються в авторській редакції. Передрукування матеріалів, опублікованих в журналі, дозволено тільки зі згоди автора та видавця. Будь-яке використання – з обов'язковим посиланням на журнал.

Свідоцтво про державну реєстрацію: КВ №19416-9216Р від 25.10.2012 р.

Засновник журналу: ГО «Причорноморська фундація права»

© ГО «Причорноморська фундація права», 2015

© Автори наукових статей, 2015

© Дизайн, Стельмашук Г.В., 2015

ЗМІСТ

РОЗДІЛ 1

ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА; ІСТОРІЯ ПОЛІТИЧНИХ І ПРАВОВИХ УЧЕНЬ..... 6

Гермашев Ю. А. ІСТОРИЧНИЙ РОЗВИТОК ПРАВА НА СВОБОДУ ІНФОРМАЦІЇ В УКРАЇНІ..... 6	6
Горбатюк В. Л. БАГАТОАСПЕКТНА ПРОЦЕДУРА ТЛУМАЧЕННЯ ПРАВОВИХ НОРМ.....12	12
Каліновський А. В. ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ФРАНЦІЇ: ДОСВІД ДЛЯ УКРАЇНИ..... 17	17
Лобач К. В. ПОЛТАВСЬКИЙ КУЩНАРСУД НА ХЛІБОЗАГОТІВЕЛЬНОМУ ФРОНТІ БОРОТЬБИ З СЕЛЯНСТВОМ23	23
Мінкова О. Г. ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ З ПИТАНЬ ЕКСПЕРТНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВОТВОРЧОСТІ..... 29	29
Правдюк А. Л. ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНОГО ЕКОЛОГІЧНОГО КОНТРОЛЮ..... 35	35
Романов М. Ю. РОЗБУДОВА ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА: ПОСТРАДЯНСЬКИЙ ТА ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД..... 41	41

РОЗДІЛ 2

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО; МУНІЦИПАЛЬНЕ ПРАВО..... 45

Багряк А. С. ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРАВА ВЕТО ГЛАВИ ДЕРЖАВИ ТА МОЖЛИВОСТІ ЙОГО ЗАСТОСУВАННЯ В КОНСТИТУЦІЙНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ..... 45	45
Берназюк О. О. УДОСКОНАЛЕННЯ КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ДОПОМІЖНИХ ОРГАНІВ ПРИ ВИЩИХ ОРГАНАХ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ..... 53	53
Коновеичук Х. Б. СОЦІАЛЬНІ ФУНКЦІЇ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД: ЄВРОПЕЙСЬКИЙ І УКРАЇНСЬКИЙ ДОСВІД ЗАКОНОДАВЧОГО РЕГУЛЮВАННЯ.....59	59
Петришина М. О., Петришин О. О. ІНСТИТУЦІЙНА ТА СИСТЕМНО-СТРУКТУРНА ОРГАНІЗАЦІЯ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ.....64	64
Сеньків О. М. МОДЕРНІЗАЦІЙНІ ЗМІНИ КОНСТИТУЦІЙНОЇ ЮСТИЦІЇ В УКРАЇНІ В УМОВАХ КОНСТИТУЦІЙНОЇ РЕФОРМИ: ТЕОРЕТИКО-ПРИКЛАДНИЙ АСПЕКТ.....73	73

РОЗДІЛ 3

ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО І ЦИВІЛЬНИЙ ПРОЦЕС; СІМЕЙНЕ ПРАВО; МІЖНАРОДНЕ ПРИВАТНЕ ПРАВО..... 78

Бойко В. В., Кічасов О. С. ПРОБЛЕМА КОМП'ЮТЕРНОГО ПІРАТСТВА В УКРАЇНІ..... 78	78
Вилегжаніна В. В. ПОРЯДОК УКЛАДЕННЯ ДОГОВОРУ НАЙМУ (ОРЕНДИ) ЗЕМЕЛЬНОЇ ДІЛЯНКИ ТА МОМЕНТ ПЕРЕДАЧІ ОБ'ЄКТА ОРЕНДИ..... 82	82
Мальський М. М. ДЖЕРЕЛА ТРАНСНАЦІОНАЛЬНОГО ВИКОНАВЧОГО ПРОЦЕСУ..... 91	91
Олійник Я. А. ОСОБЛИВІСТЬ ЗАСТАВИ ЯК СПОСОБУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ..... 96	96
Ольховик Л. А., Фучеджі В. Д. ФОРМУВАННЯ ІНСТИТУТУ МОРАЛЬНОЇ ШКОДИ В УКРАЇНІ.....103	103
Сидоренко О. В. ТВІР В ЦИФРОВОМУ СЕРЕДОВИЩІ..... 109	109

Правдюк А. Л.,

*кандидат юридичних наук, доцент кафедри права
Вінницького національного аграрного університету*

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНОГО ЕКОЛОГІЧНОГО КОНТРОЛЮ

У статті розглянуто сутність понять «правове регулювання» та «екологічний контроль». Дослідження присвячене визначенню особливостей предмета та методів правового регулювання державного екологічного контролю, змісту механізму правового регулювання.

Ключові слова: правове регулювання, контроль, правовий вплив, екологічний державний контроль, механізм правового регулювання.

В статье рассмотрена сущность понятий «правовое регулирование» и «экологический контроль». Исследование посвящено особенностям предмета и методов правового регулирования государственного экологического контроля, содержанию механизма правового регулирования.

Ключевые слова: правовое регулирование, контроль, правовое влияние, экологический государственный контроль, механизм правового регулирования.

The article describes the essence of the concepts of «legal regulation» and «environmental control». Research is devoted to the peculiarities of the subject and the methods of legal regulation of state environmental control, maintenance of the mechanism of legal regulation.

Key words: legal regulation, control, legal impact, ecological state control mechanism of legal regulation.

Постановка проблеми. Подальший розвиток України, як цивілізованої європейської держави неможливий без гармонії з оточуючим середовищем та бережливим ставленням до природи, а це напряму залежать від її екологічної політики, яку можна визначити як організаційну та регулятивно-контрольну діяльність держави, спрямовану на охорону та оздоровлення природного середовища, ефективне поєднання функцій природокористування і природоохорони, забезпечення нормальної життєдіяльності та екологічної безпеки громадян. При цьому, державна екологічна політика має розглядатися в першу чергу, як сфера існування права, тобто як система законодавчих заходів (методів правового регулювання), що вживаються державою для вирішення екологічних проблем.

Стан наукового дослідження. Державний екологічний контроль є предметом наукових досліджень значної когорти вітчизняних та зарубіжних науковців різних галузей знань, зокрема економічні аспекти розглядали М.Т. Білуха, С. Бардаш, Н.Г. Виговська, Л.В. Дікань, Є.В. Калюга, Т.Г. Каменська, М.В. Кужельний, Л.В. Нападівська, О.А. Петрик, В.В. Сопко, М.Г. Чумаченко, В.О. Шевчук та інші. Юридичні аспекти досліджувались Андрейцевим В.І., Гетьманом А.П., Шемчученко Ю.С., Мунтяном В.Л., Волошенюком І.В., Винокуровим А.Ю., Оболенським О.Ю., Шульгою М.В., Шишкою р. Б. та іншими провідними науковцями юридичного спрямування. Проте окре-

мі аспекти дослідження його проблематики у сфері юридичної науки, зокрема питання його правового регулювання, є недостатньо обґрунтованими та залишаються актуальними.

Метою статті є аналіз існуючих наукових поглядів, щодо сутності понять «правове регулювання» та «екологічний контроль», встановлення мети правового регулювання державного екологічного контролю та оцінки його сучасних тенденцій.

Виклад основного матеріалу. Ключовою формою мислення, що відображає конкретно-загальну природу явища є поняття. Для з'ясування особливостей, завдань та сутності правового регулювання державного екологічного контролю, враховуючи, що екологічний контроль – це дуже широке поняття, яке охоплює собою багато функцій і визначень, а також різні види і форми, необхідно визначити насамперед поняття терміну «контроль» та встановити його етимологію.

Проведені етимологічні дослідження свідчать, що слово «контроль» має іншомовне походження. Однак думки щодо мовного джерела його запозичення розходяться. Фасмер М. стверджує, що воно прийшло в українську мову через німецьке слово Kontrolle в XVIII ст. [1, с. 314]. Черних П.Я. зазначає, що воно сягає коренями в голландську мову [2, с. 424], однак переважна кількість авторів схиляються до думки, що це слово було запозичене безпосередньо з французької мови [3, с. 558; 12, с. 255]. Мельничук О.С. зазначає, що слово «контр-

оль» з французької мови означає «...проти-ставлення паперу з записами, документами, тобто зіставлення записів та відомостей...» [3, с. 558].

У словниках української мови контроль розкривається в декількох аспектах:

- 1) перевірка відповідності контрольованого об'єкта встановленим вимогам;
- 2) перевірка, облік діяльності кого-, чого-небудь, нагляд за кимось, чимось;
- 3) установа чи організація, що здійснює нагляд за ким-, чим-небудь, перевіряє його;
- 4) контролери [4, с. 577; 2, с. 271].

Економічна література: дає свої тлумачення терміну «контроль». Так Афанасьєв В.Г. під контролем розумів стадію процесу (циклу) управління [5, с. 8], а Грілецька А. визначала його як систематичне спостереження і перевірку процесу функціонування певного об'єкта [6, с. 27]. Лайчук С.М. вбачав у контролі одну із функцій управління [7, с.7], а Ореховський А.А. – діяльність з виконання прийнятих рішень [8, с. 125].

Досліджуючи питання розвитку менеджменту С. Крейнер привів у своїй роботі думку А. Файоля стосовно необхідності контролю в процесі управління, яку той висловив ще у XVIII ст.: «...контроль заключається в тому, щоб перевірити, чи все виконується у відповідності з затвердженими планами, розробленими інструкціями та встановленими принципами. Його ціль – виявити слабкі місця та помилки, своєчасно виправити їх та не допустити повторень. Контролюється все: предмети, люди, дії» [9].

Розглядаючи поняття та особливості контролю і державного управління, О.М. Музичук наголошував, що контроль в державному управлінні – функція держави та усіх без винятку суб'єктів управління, що реалізується ними під час перевірки дотримання (виконання) об'єктами контролю встановлених вимог (правил, норм), сукупність заходів із виявлення, запобігання та припинення дій (бездіяльності), що суперечить таким вимогам, під час яких суб'єкт контролю наділений правом втручання у професійну (господарську, виробничу) діяльність підконтрольного об'єкта шляхом його підміни, заміни або тимчасового відсторонення від виконання службових обов'язків, відміни або припинення дії його рішення, притягнення останнього до відповідальності [10].

Юридична література: надає контролю близький до філологічного. але більш

широкий зміст. Ю.С. Шемшученко у юридичній енциклопедії зазначив: «контроль (франц. controle – перевірка, від старофранц. contrerole – список, що має дублікат для перевірки) – перевірка виконання законів, рішень тощо. Є однією з найважливіших функцій державного управління. За об'єктами, суб'єктами і сферами поділяється на державний, відомчий, надвідомчий, виробничий та ін.види К.» [11, с. 323].

У той же час Ю.С. Шемшученко, даючи визначення сутності «державного контролю», зазначає, що це діяльність державних органів щодо запобігання, виявлення та припинення дій, що суперечать встановленим державою нормам і правилам... [12, с. 138].

Хамходера О. П. наголошує, що контроль у своєму основоположному змісті включає тільки фактовстановлюючу та оціночну (оцінка відповідності закріпленим вимогам) складові. Він не передбачає припинення, заохочення, накладення санкцій та ін. Останні є самостійними заходами, котрі реалізуються або у зв'язку із проведенням контролю, або поза таким (без його наявності) [13, с. 198].

Розуміння сутності поняття «екологічний контроль» дає змогу осмислити роль та призначення державного екологічного контролю в регулюванні екологічних процесів, окреслити об'єкти державного екологічного контролю.

Головкін О.В. вважає, що державний контроль і нагляд у галузі охорони довкілля має розглядатися одночасно як особлива система форм і видів контролю, як самостійна функція (напряму) державного екологічного управління, як гарантія реалізації інших функцій екологічного управління та елемент економічного (економіко-правового) механізму вирішення екологічних проблем, а також – як особлива правова форма екологічної діяльності, як складова екологічної політики держави [14, с. 291].

Відповідно до ст. 16 Конституції України [15] забезпечення екологічної безпеки держави є одним з основних напрямків державної політики України.

Завдання контролю у галузі охорони навколишнього природного середовища, як зазначено в ст. 34 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища», полягають у забезпеченні додержання вимог законодавства про охорону навколишнього природного середовища всіма державними органами, підприємствами, установами та ор-

ганізаціями незалежно від форми власності і підпорядкування, а також громадянами [16].

Отже, контроль визначають як відхилення отриманих значень від нормативних та при необхідності існує можливість корегування. На нашу думку було б неправомірним обмежувати контроль тільки виявленням порушень.

Поділяємо думку В.М. Орла, що контроль не повинен бути спрямований на вишукування порушень; функція контролю не повинна обертатися в слідчу або пошукову. Необхідно пам'ятати, що контроль має значення не тільки для осуду, але, також, і для схвалення. Якщо контроль ухиляється в сторону одного лише виявлення порушення, то втрачить всяке значення інша, не менш важлива сторона його діяльності. Адже мета контролю – не реєструвати негативне, а попереджати його [17].

Екологічний контроль є важливим правовим засобом забезпечення раціонального природокористування і охорони довкілля. Його об'єктами є: стан довкілля і його компонентів, виконання заходів щодо охорони довкілля з боку природокористувачів, забезпечення заходів екологічної безпеки, дотримання екологічного законодавства, екологічних норм, правил і нормативів.

На нашу думку, державний екологічний контроль – це комплекс заходів, які здійснюються органами державної служби на всіх рівнях, за станом контролю та нагляду за довкіллям з метою перевірки планів і заходів щодо збереження та раціонального використання природних ресурсів, дотримання чинного законодавства в цій сфері та прийнятих нормативів якості навколишнього середовища.

В силу фундаментальності і особливого методологічного характеру, правове регулювання являє собою одну з найважливіших категорій теорії права [18, с. 3].

В основі розуміння правового регулювання лежать загальнотеоретичні погляди на правове регулювання як найважливішу складову частину предмета загальної теорії права, що виявляє «динамічну, активно-дієву сторону правової дійсності» [19, с. 288].

При цьому, дослідженню підлягають як загальна проблематика правового регулювання – «власні» питання правового регулювання, число яких не таке вже й велике (поняття, механізм, предмет, методи і деякі інші), так і головне, яке полягає в тому, що «проблеми правового регулювання, пов'язаний з ними особливий категоріальний апарат – це, по суті, особливий кут зору на всю правову дійсність,

це методологічний підхід, який демонструє в області права пізнавальну силу матеріалістичної діалектики» [20, с. 288].

Як відзначає С.С. Алексєєв, «право як регулятор – це не тільки одна з найважливіших проблем теорії права, розглянутого в якості інституційної нормативної освіти. Перед нами – проблема більш широкого наукового значення. Тут відкривається перспектива нового підходу до права в цілому. Такого підходу, який невідомий догматичній юриспруденції, виходить за її межі, характеризується тим, що право розглядається в дії, в русі згідно закладеним в ньому потенціям і закономірностям, що і дозволяє побачити найбільш суттєві сторони логіки права. Категорією, через яку реалізується така наукова перспектива, є поняття «правове регулювання» [21, с. 347].

Правове регулювання, на відміну від інших форм правового впливу, є специфічним важелем, своєрідність якого полягає в двох рисах: воно являє собою нормативно-організаційне опосередкування суспільних відносин і завжди здійснюється за допомогою особливого, властивого тільки праву механізму [21, с. 22].

Венгеров А.Б. розглядає правове регулювання з точки зору «процесу наділення учасників суспільних відносин повноваженнями, обов'язками, відповідальністю (дозволами, заборонами, повноваженнями), реалізації цих повноважень, обов'язків, відповідальності, перетворення згаданих учасників в суб'єктів правових відносин» [19].

Таким чином, в юридичній літературі сформувалося майже єдине розуміння правового регулювання як сукупності різноманітних форм та засобів юридичного впливу держави на поведінку учасників суспільних відносин, що здійснюються в інтересах всього суспільства або певного колективу чи особистості, з метою підпорядкувати поведінку окремих суб'єктів встановленому в суспільстві правопорядку. При цьому науковці звертають увагу, що правове регулювання слід відрізнити від правового впливу та зазначають, що правовий вплив – це результативний, нормативно-організаційний вплив на суспільні відносини за допомогою власне правових засобів (норм права, правових відносин, актів застосування права) та інших правових явищ (правосвідомості, правової культури, правових принципів, правотворчого процесу) [23].

Шишка Р.Б. виділяє особливості механізму правового регулювання, зокрема як: а) скла-

дової соціального регулювання; б) системи взаємодіючих між собою елементів, зокрема правових засобів (норми, суб'єктивні права та юридичні обов'язки тощо), способів (дозволи, заборони і зобов'язання) та форм (дотримання, виконання і використання); в) забезпечення регулювання суспільних відносин і динамічної частини правової системи; г) цілеспрямованого та результативного впливу [24].

Спираючись на загальнотеоретичну базу, правове регулювання державного екологічного контролю в силу ряду причин має свої особливості, а саме: особливості предмета та методів правового регулювання державного екологічного контролю; особливості системи правових норм, що регулюють відносини в сфері державного екологічного контролю, та їх джерел; специфічні проблеми застосування правових норм, що регулюють відносини в сфері державного екологічного контролю.

Предмет правового регулювання державного екологічного контролю – відповідні суспільні відносини, які в свою чергу є різновидом екологічних відносин – вельми специфічних в силу ряду причин.

Так, Голіченков А.К. відзначає ряд загальних особливостей екологічного права: специфіка предмета, нетрадиційність, парадоксальність суспільного сприйняття (затребуваність на словах і ігнорування на ділі), динамічність розвитку [25].

Унікальність предмета правового регулювання екологічних правових відносин в цілому, та відносин у сфері державного екологічного контролю зокрема, багато в чому обумовлена самим предметом цих відносин, в якості якого виступають природні об'єкти – земля, надра, ґрунти, поверхневі і підземні води, атмосферне повітря, рослинний, тваринний світ та ін., що забезпечують у сукупності сприятливі умови для існування життя на Землі. Відмінними ознаками таких об'єктів є природне джерело їх походження, незмінний стан в екологічній системі природи і соціально-економічна цінність для суспільства.

В узагальненому вигляді правовідносини в сфері державного екологічного контролю можна охарактеризувати як певний опосередкований правом соціальний зв'язок суб'єктів таких відносин. Цей зв'язок полягає в їх взаємних правах та обов'язках і встановлюється для досягнення соціально значущих цілей.

Специфіка таких правовідносин зумовлюється їх призначенням, як вже було зазначено,

специфікою їх предмета і суб'єктного складу, підставами виникнення, а також особливим порядком реалізації прав і обов'язків його суб'єктів.

Зарубіжні вчені вважають, що державний екологічний контроль – це один з факторів ефективності еколого-правового механізму поряд з такими чинниками, як: соціально-екологічна обґрунтованість норми; її конкретизація в господарсько-правових нормах; матеріально-технічне забезпечення виконання норми; еколого-правова культура виконання норми; організаційна робота по виконанню норми; відповідальність за невиконання норми; матеріальне стимулювання виконавця норми [25].

Правовідносини в сфері державного екологічного контролю виникають між суб'єктом, наділеним певними владними повноваженнями, і підлеглими суб'єктами, які в ході своєї діяльності надають (або здатні надати) негативний вплив на компоненти природного середовища, для того щоб визначити чи відповідає діяльність останніх вимогам екологічного законодавства. В таких відносинах в якості контролюючого суб'єкта завжди виступає державний орган виконавчої влади, уповноважений на здійснення державного екологічного контролю.

За своєю природою це комплексні відносини, регульовані не тільки екологічним, але і іншими галузями права, наприклад адміністративним.

Виникають ці відносини тільки при їх ініціюванні контролюючим суб'єктом і тільки при наявності особливих нормативно визначених підстав. В якості підстав виникнення правовідносин у сфері державного екологічного контролю виступає не один юридичний факт, а їх сукупність і у всіх випадках для їх виникнення необхідно волевиявлення та вчинення певних дій з боку контролюючого органу. У більшості випадків органи державного екологічного контролю за своїм розсудом, вибірково визначають осіб, щодо яких проводитимуться контрольні заходи. Більш того, відсутність в законодавстві відповідальності за нездійснення органом державного екологічного контролю покладених на нього повноважень робить цю функцію управління дискредитаційною.

Правовідносини в сфері державного екологічного контролю розвиваються у відповідності до суворо встановленого порядку, що дозволяє, з одного боку, гарантувати захист

приватних інтересів, в сферу яких державний екологічний контроль втручається, а з іншого боку, це забезпечує врахування публічних інтересів у збереженні сприятливого навколишнього середовища.

Необхідність забезпечення балансу між публічними і приватними інтересами істотно впливає і на методи правого регулювання державного екологічного контролю.

Методи правого регулювання – це стійка сукупність специфічних способів і прийомом впливу на правові відносини в сфері державного екологічного контролю. Якщо предмет правого регулювання показує, що регулюється, то метод – як відбувається регулювання, яким чином в яких поєднаннях використовуються правові засоби. Базовими методами традиційно виділяють два: метод субординації (імперативне регулювання) і метод координації (диспозитивне регулювання). Перший з названих методів заснований на владно-імперативних засадах, положення суб'єктів характеризується прямим підпорядкуванням, другий – виходить з рівноправного становища суб'єктів, з їх самостійних, але правомірних дій. Кожен із галузевих методів правого регулювання являє собою поєднання базових методів, є особливим специфічним комплексом засобів регулювання, дякуючи яким визначається головне в правовому статусі суб'єктів, в їх вихідних юридичних позиціях [26].

Заборони і зобов'язання – це переважаючі способи правого регулювання всіх екологічних відносин. Як пише С.С. Алексєєв, з регулятивної сторони заборони виражаються в юридичних вимогах пасивного змісту,

тобто в обов'язках утриматися від вчинення дій відомого роду. На відміну від заборон, зобов'язання – це обов'язкова для виконання вимога активної поведінки [21].

Дозвіл – це спосіб правового регулювання, що виражений в суб'єктивному праві на власну активну поведінку.

В еколого-правових нормах дозволи зустрічається рідко і в основному вони зведені до одного тільки права вимоги, яке може бути реалізоване (чи ні) на розсуд його носія, причому в більшості випадків носіями такого суб'єктивного права виступають органи державної влади або її суб'єктів.

Нескладно помітити, що в екологічних нормах загальним для заборон, зобов'язань й дозволів є звернений до їх носіїв момент «вимоги»: в першому випадку – від них вимагається утриматися від будь-яких дій, у другому – здійснити певні дії, в третьому вже вони можуть вимагати вчинення відповідних дій.

У правовому регулюванні державного екологічного контролю переважають зобов'язання.

Отже, метою правового регулювання державного екологічного контролю є ідеально передбачувана державою модель правовідносин у сфері державного екологічного контролю, до досягнення якої за допомогою правових засобів прагнуть суб'єкти правотворчої і правореалізаційної діяльності.

Правове регулювання державного екологічного контролю – це здійснюване за допомогою правових засобів нормативно-організаційний вплив на відповідні суспільні відносини з метою їхнього упорядкування.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Фасмер М. Этимологический словарь русского языка: Пер. с нем. – 4-е изд. / М. Фасмер. – М.: Астрель, 2003. – Т. 2. – 671 с.
2. Черных П.Я. Историко-этимологический словарь современного русского языка: 3-е изд. / П.Я. Черных. – М.: Русский язык, 1999. – Т. 1. – 624 с.
3. Етимологічний словник української мови / За ред. О.С. Мельничука. – К.: Наукова думка, 1985. – Т. 2. – 570 с.
4. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / Уклад. і голов. ред. В.Т. Буцел. – К.; Ірпінь: ВТФ «Перун», 2005. – 1728 с.
5. Афанасьєв В.Г. Человек в управлении обществом / Афанасьєв В.Г. – М.: Политиздат, 1997.
6. Грілецька А. Шляхи підвищення ефективності внутрішнього аудиту грошових коштів на підприємствах споживчої кооперації / Грілецька А // Бухгалтерський облік і аудит. – 2005. – № 11.
7. Лайчук С.М. Облік і контроль лізингових операцій: теорія і практика: Автореф. дис. канд. екон. наук / Лайчук С.М. – К., 2002.
8. Ореховський П.А. Контроллинг: Учеб. пособ. / Международная академия современного знания / Ореховський П.А. – Обнинск: МАСЗ, 2000.
9. Крейнер С. Ключевые идеи менеджмента. Мыслители, которые изменили мир менеджмента [Текст] / С. Крейнер. – М.: ИНФРА-М, 2002. – 347 с.
10. Музичук О.М. Поняття та особливості контролю і державного управління / О.М. Музичук // Наше право. – 2011. – № 2, ч. 1. – С. 46–51.

11. Юридична енциклопедія : В 6 т. / Редкол.: Ю.С. Шемшученко(голова редкол.) та ін. – К. : «Укр. енцикл.», 2001. – Т. 3 : К-М. – 2001. – 792 с.
12. Юридична енциклопедія : В 6 т. / Редкол.: Ю.С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. – К. : «Укр. енцикл.», 1998. – Т. 2 : Д-Й. – 1999. – 744 с. : іл.
13. Хамходера О. П. Сутність та перспективи правового регулювання контролю: підходи в публічному праві / О. П. Хамходера // Вісник Вищої ради юстиції. – 2013. – № 2. – С. 193-208. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/vvru_2013_2_20.pdf.
14. Головкін О. Б. Державний контроль і нагляд у сфері охорони довкілля як складова екологічної політики України / О. Б. Головкін // Часопис Київського університету права. – 2011. – № 4. – С. 290-293. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Chkur_2011_4_71.pdf.
15. Конституція України : прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg>
16. Про охорону навколишнього природного середовища: закон України від 25 червня 1991 року // Відомості Верховної Ради. – 1991. – № 41, Ст. 546.
17. Орел В.М. Сутність і роль контролю як функцій управління /В.М.Орел // Ефективна економіка, 2013, № 6. -[Електронний ресурс].– Режим доступу : <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=3763>
18. Шундиків К.В. Механізм правового регулювання: Учебное пособие / [К.В. Шундиків]; Под.ред д-ра юрид. наук, проф. А.В. Малько.-Саратов: СГАП, 2001.– 104 с.
19. Венгерів А.Б. Теория государства и права: Учебник для юридических вузов./ А.Б. Венгерів .– М.: изд-во «Новый юрист», 1998. С. 466.
20. Алексеев С.С. Общая теория права. В двух томах.Т.1/ С.С.Алексеев. – М.: Юрид. лит., 1981. – 361 с.
- 21.Алексеев С.С. Право: Азбука – теория – философия : Опыт комплексного исследования./ С.С. Алексеев. – М.: Статут, 1999. – 711 с.
- 22.Протасов В.Н.Что и как регулирует право:Учебное пособие/ В.Н.Протасов. – М.: Юристъ,1995.– 95 с.
23. Зайчук О. В., Оніщенко Н. М. Теорія держави і права. Академічний курс./ О. В.Зайчук.,Н. М.Оніщенко.- Підручник.: Київ .: Юрінком., Інтер.– 2006
24. Шишка р. Б. Механізм правового регулювання перевезень / р. Б. Шишка.– Юридичний вісник. Повітряне і космічне право. – 2014. – № 3. – С.120-125.-Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Npnau_2014_3_25.pdf.
25. Голиченков А.К. Экологический контроль: теория и практика правового регулирования/ А.К. Голиченков.– М.: Изд-во Моск. ун-та, 1991. С. 75.
- 26.Заславская Н.М. Правовое регулирование государственного экологического контроля в Российской Федерации/ Н.М. Заславская.– М.: Издательский дом «Городец», 2012.-208 с.